

Farkas Máté: Műszaki leírás a 402/A. számú parcellatesthez

(A novella a Gödöllői Irodalmi Díj 2026 pályázaton 2. helyezést ért el.)

Sosem szerettem Gödöllőt, kisgyerekkorom óta elvágtyam innen. Tizenegyedikes gimnazista voltam, amikor osztálykirándulást tettünk a Vajdahunyadvárba. Aznap a román és a gótika közti különbséget kellett volna tanulnunk, én mégis a francia csókkal ismerkedtem meg. A tanárnő az Anonymus szobornál hosszan mesélt a Gesta Hungarorumról, miközben nekünk Gergővel összeért a kezünk. Tudtam előre, mi következik; amikor az osztály továbbindult, a fiú, akiről kilencedikes korom óta álmodoztam, megcsókolt. A csók egyszerre volt izgalmas és undorító. Ahogy mozgott a nyelve, az elektromos angolnák egymáson való csúszkálása jutott eszembe, meg az, hogy a kezemmel mégis mit kellene ilyenkor csinálni. A szerelmes filmekben a beteljesülés pillanatában mindig a pár arcát mutatták csak, a "másfajta" filmekben meg nem volt csók. Ebből az abszurd gondolati körből az a pillanat rángatott ki, amikor Gergő hirtelen félreugrott, és nekem legalább két másodpercig nyitva maradt a szám. Mire feleszméltem, ő már az osztály felé sétált, azok meg hangosan nevettek. Kínomban a tekintetemet a szoborra szegeztem és vártam, hogy a többiek újra elinduljanak a busz felé. Amikor az osztály távolodni kezdett, megérintettem Anonymus mutatóujját, mert úgy éreztem, hogy ez az egyetlen dolog, ami még szerencsét hozhat.

Ha már a vallomásoknál tartunk, huszonhét éves vagyok, és még soha nem voltam szerelmes. Sőt, egy ideig azt hittem, hogy aszexuális vagyok. Az egyetemen volt néhány kalandom, de amikor a dolog a testiség szintjére süllyedt, mindig elveszett valami, amit már nem lehetett másnap visszacsinálni, és amiről úgy éreztem, hogy nélküle megfulladok. Ekkor jött a képbe az alkohol. Először csak társaságban ittam, majd hétvégén is, végül már mindig, ha nyomós okom volt rá – és okot mindennap találtam.

2025. szeptember 5-én dőlt meg a hetvenhét éves melegrekord 31,5 Celsius-fokkal, és ekkor döntöttem meg a saját hülyeségi rekordomat is! A reggelt egy felesssel indítottam, és délután vettem egy nagy üveg vodkát, aminek este nyolckor már hűlt helye sem volt. Az eleje még jól indult; zenét hallgattam, énekeltem, ráztam az üveg nyakát, aztán a dalok egyre szomorúbbak lettek, én meg egyre dühösebb. Végül tehetetlenségemben úgy döntöttem, hogy én, az egyetemet végzett felnőtt nő, világgá megyek! Elővettem a szekrényből azt a hetvenezer forintos bőröndöt, amit még egy éve motivációként vásároltam a spóroláshoz, és telepakoltam minden szarral. Az volt az eredeti terv, hogy a megtakarított pénzből elutazok Rómába, ahol spontán módon szerelmes leszek – persze az egész út árát pár hónapon belül elittam.

A lakás elhagyása utáni ötvenedik percben tanultam meg, hogy egy klímához szokott, kezdő alkoholista legnagyobb ellensége a kánikula. Úgy gondoltam, hogy gyalog elmegyek a vasútállomásra, és közben elbúcsúzom a várostól. Meglátogatom az utcát, ahol a szülőházam áll, és ahonnan a szüleim válása után el kellett költözni, majd elmegyek a temető mellett, ahol a mama fekszik, aztán zárásképp, mivel Gergőék a vasútállomás mellett laknak, becsengetek hozzájuk, és amikor Gergő felveszi a kaputelefont, szó nélkül hátat fordítok, ahogy annak idején ő tette.

A terveimhez képest egészen az Alsóparkig jutottam. Ott, a hirtelen rosszullet közepette elbotorkáltam az első padig, ami a Grassalkovich Antal szoborral szemben volt. Leültem, és ahogy néztem a szobrot, újra eszembe jutott az első csók, a magány, és hogy nekem egy csepp sem jutott a barátnők által emlegetett vágyból. De eszembe jutott a remény is, amit tizenhat évesen éreztem, amikor megérintettem Anonymus ujját. Ekkor érkezett meg a gondolat; ha az ő ujjá nem hozott szerencsét, Antalé majd fog!

Szétnéztem, hogy lát-e valaki a sötétben, és lehúztam a bugyimat a szoknya alól. Betámasztottam a bőröndöt a talpazathoz, majd arra rálépve felmásztam a szoborra, és ráültem Grassalkovich peckesen kiálló, jobb hüvelykujjára, majd mozogni kezdtem. Életemben még nem éreztem ilyen elárasztó gyönyört! Ahogy átöleltem Antal nyakát, felnéztem a csillagokra – és ez volt a hiba! Soha nem hallottam még akkora tompa puffanást, mint amit a testem adott ki becsapódáskor. Hosszú idő telt el, amíg fel tudtam állni, és a soktól szinte teljesen kijózanodtam. Szakadt ruhában, véresen sántikáltam haza, még a bőröndömet is otthagytam. Másnap reggel láttam csak meg, hogy a csípőm jobb oldala mélyen fel van hasadva. Az ügyeleten nem akartam nagyot hazudni, így az orvosnak csak annyit mondtam: ünnepeltem, sokat ittam, elestem. Varrás közben az orvos meglepően jókedvű volt. Megnyugtató, hogy az ilyesmi előfordul, ne szégyelljem magam, két hét múlva kontroll.

Hazaérve megfogadtam, hogy soha többé nem iszom! Életem leghosszabb négy napja következett. Az elvonási tünetek semmik voltak ahhoz a fojtogató szorongáshoz képest, amit a szégyen és a lebukástól való félelem okozott. Folyamatosan az járt a fejemben, hogy ki láthatott meg. Van-e kamerafelvétel? És mikor fogja a rendőrség rámvérni az ajtót? Lelki szemeim előtt megjelent az anyám arca; láttam, ahogy az esti híradóban megpillantja a saját tulajdon lányát, amint az gátlástalan szajha módjára vonaglik egy szobron.

Ezzel szemben eltelt két hét és nem jött senki. A varratszedéskor az orvos kibontotta a kötést, kivette a cérnákat, majd az ujjával átnyomkodta a sebet. Ekkor furcsán hümmögni kezdett. A kérdést megelőzve gyorsan odavetette, hogy valószínűleg semmiség, de a biztonság kedvéért kiír röntgenre. Az eredmény pár nap múlva megérkezik a felhőbe, ha minden rendben, nem kell visszajönni. Persze ilyen felvezetés után biztos voltam benne, hogy semmi sincs rendben! Az orvos nyilván talál majd valami gyanúsít, és én, életem első igazi orgazmusa után, büntetésképp csotrákban fogok meghalni!

Hétfő reggel nyolckor csöngettek. Megijedtem, hogy a rendőrség az, de csak a postás volt. Ajánlott levelet hozott a földhivaltól.

"Tisztelt Tulajdonos! A kormányhivatal a kérelmező tulajdonjog bejegyzése iránti kérelmének helyt ad és a beérkezett dokumentumok birtokában bejegyzí az Ön neve alá tartozó, 402/A mozgó parcellatestet. A fellebbezést a gödöllői kirendeltség hatodik számú..."

– Mozgó parcellatest? Tulajdonjog? Mi ez a baromság?

Persze a telefont senki nem vette fel, így megpróbáltam online időpontot foglalni. Ekkor jött az értesítés a röntgenletről. Megnyitottam a PDF-et, és a képernyőn a saját fehéren izzó medencecsontom képe rajzolódott ki, amelynek a jobb oldalán nem rák, hanem indás,

fodrozódó formába rendeződött, kagylódíszes barokk stukkó látszódott. A leleten az állt: „*Heterogén szöveti integráció barokk díszítőelemekkel. Sürgős hatósági átsorolás.*”

Fél óra múlva már a gödöllői földhivatal folyosóján ücsörögtem. Az ügyintézőnő egy vastag plexifal mögött ült. Unottan vette el a levelemet, beütötte a számsort a gépbe, majd rám nézett.

– Igen, a 402/A parcellatest. Minden rendben van, a bejegyzés jogerős – mondta, és már nyúlt is a következő sorszámmért.

– De asszonyom! Ez nem egy földdarab! Ez én vagyok!

– Nézze kedvesem, mi itt a földhivatal vagyunk. Mi csak rögzítjük a tényeket. Az Ön teste és a Grassalkovich-örökség között a fúzió megtörtént, a tulajdonjog bejegyzésre került. A barokk építmények és közvetlen fizikai leágazásaik hazánkban szigorú műemlékvédelem alatt állnak. Mi nem adhatunk bontási engedélyt egy védett struktúrára. Tudja jól, hogy Magyarországon az új élet szent! Ha ez Önnek nem tetszik, és abortuszt szeretne, tájékoztatom, hogy a szívhangrendelet Önre is ugyanúgy érvényes.